

Прыгоды і падарожжы

Якая асалода — жыць,
Знаць вартасць кожнае гадзіны,
Тым, што адкрыта, даражыць...
І адкрываць за дзівам дзіва.

Васіль Вітка.

Неабходна ведаць

- ♦ Змест мастацкага твора; спосабы стварэння характараў.
- ♦ На памяць урывак ад пачатку раздзела «Як Мішка трапіў на вайсковую службу» і да слоў «І пах ад іх ішоў далёка-далёка, праз лес, праз балота, да самае лесавое дарогі».

Пажадана навучыцца

- ♦ Вылучаць эпізоды, дэталі, важныя для характарыстыкі персанажаў аповесці; характарызаваць літаратурных герояў па іх учынках, паводзінах і перажываннях.

Варта задумацца

- ♦ Навошта пісьменнікі звяртаюцца да прыгодніцкіх сюжэтаў у мастацкай літаратуры?

Літаратурная размінка

1. Як вы разумеете значэнне слова «прыгоды»? Прывядзіце прыклады твораў літаратуры, мультыплікацыі і кіно, у якіх паказаны прыгоды герояў.

2. Якімі рысамі характару звычайна надзелены героі прыгодніцкіх твораў?

МІХАСЬ ЛЫНЬКОЎ

Творы Міхася Лынькова даўно і па справядлівасці сталі адметнаю старонкаю беларускай літаратуры, адной з найярчэйшых з’яў нашай культуры (*Васіль Быкаў*).

«Міколка-паравоз» — шырока вядомая аповесць народнага пісьменніка Беларусі Міхася Лынькова пра жыццё і прыгоды хлопчыка Міколкі, сына чыгуначніка.

Нязменнай папулярнасцю ў дзяцей карыстаецца прыгодніцкая аповесць Міхася Лынькова «Пра смелага ваяку Мішку і яго слаўных таварышаў».

**Пра смелага ваяку Мішку
і яго слаўных таварышаў
(Скарочана)**

**Пра Мішкава дзяцінства і аб тым,
як ён маліну любіў**

Калі б хто запытаў Мішку:

— Што ты любіш больш за ўсё на свеце?

Ён адразу б сказаў, каб умеў гаварыць:

— Што люблю? Маліну люблю... Мёд люблю... Цеце-руковыя яйкі люблю...

— А яшчэ што?

— І яшчэ маліну.

Дужа любіў Мішка маліну і праз гэтую маліну вялікія непрыемнасці меў, і ўсякія праз яе няшчасці з ім здараліся і пакуты. Але цяпеў, крыўды зносіў і знявагі.

Вось і сягоння напалі на яго няўдачы. Ішоў пануры, нізка схіліўшы галаву, хістаўся троху з боку на бок і час ад часу вурчаў паціху, пад нос. Тады спынялася матка на якую хвіліну і пагрозліва касіла вокам і выскаляла зубы. Мішка таксама спыняўся, кідаў вурчаць і, схіліўшы да самай зямлі галаву, хітра сачыў за маткай, а ці не дасць часам яшчэ па загрыўку. Сачыў і быў гатовы адразу ж кінуцца наўцёкі, падалей ад матчыных пачастункаў. Ну як жа тут не быць панурым і сумным.

А пачалося ўсё раніцай. Яшчэ не паднялося сонца, яшчэ клубіўся туман над палянамі, як заварушылася Мішкава матка, грузна ўзнялася на пярэднія лапы. Потым, зяхнуўшы, стала на ўсе чатыры, шумна атрэслася ад моху, ад сухога лісця і падалася наверх з цёмнай бярлогі. Бачыў Мішка, як стаяла яна на краі бярлогі і, выцягнуўшы галаву,

удыхала трапяткой¹ і гарачай наздрыной свежае паветра раніцы, потым павяла кругом галавой і замерла на якую хвіліну — прыслухоўвалася. Аднекуль здалёк прыляталі глухія гукі балабонаў² — відаць, пасвіліся на балоце коні...

І Мішка паціху заскуголіў. Матка вярнулася назад, узяла Мішку зубамі за карак і паставіла на ногі. І Мішка ведаў, што гэта значыць: «Уставай, лодар, лежабока, час ужо па сьнеданне ісці!» Ён паспрабаваў жартаваць, упірацца, забіраўся па каранях аж пад самы верх бярлогі. Але, атрымаўшы некалькі лёгкіх кухталёў, пайшоў паслухмяна з бярлогі.

Наверсе было халаднавата, стаяла раса, і Мішка асцярожна пераступаў з нагі на нагу, зьбіка атрасаючы лапы ад сцюдзёных кропель вады, стараўся патрапіць у матчыны сляды, каб лішне не замачыцца. Але ўрэшце гэта яму надакучыла, і ён кінуўся з усіх чатырох ног, абагнаў матку і пабег, што было сілы, па кустах, па алешніку, спалохаўшы некалькі птушак, якія вылецелі з густой травы проста з-пад Мішкавага носа. Мішку хацелася сагрэцца, пабязуліць³. Але ці разумее ж гэта матка? Яна як заўсёды.

Вось дагнала яго, злосная, узрушаная, і дала так па загрыўку, што ў Мішкі пазелянела ўваччу і ён уткнуўся носам у зямлю, балюча накалоўшыся на хваёвую шышку. І да таго ўзлаваў, аж сам сябе не помніў. Злаўчыўся ды як хопіць неўзаметку зубамі за матчыну нагу, аж зараўла старая мядзведзіха. А сам наўцёкі, аж задыхаўся бегучы, засопся. Ды дзе ты ўцячэш! Чуе Мішка, зямля дрыжыць за ім — то бяжыць, даганяе матка. Аж у пот у халодны кінула.

¹ *Трапяткі* — тут: дрыготкі, чуйны.

² *Балабон* — кругленькі званочак у выглядзе шарыка.

³ *Пабязуліць* — тут: падурэць, паблазнаваць.

І вось дагнала. І такога чосу задала, што Мішка доўга не мог ачухацца. І ўрэшце як ударыць матка нагой, аж пакаціўся з узгорка Мішка і ніяк устаяць не мог, учапіцца нагой за што-небудзь. Ляцеў, ляцеў ды як шлёпнецца ў канаву. Ускочыў у грязь аж па самыя вушы, ні павярнуцца, ні паварушыцца, ні з канавы гэтае выбрацца. Тырчыць пыса з вады, палахліва бегаюць вочкі, ды ціха скуголіць Мішка ад страху ды ад болю. Паважна падышла старая маці, спынілася, над Мішкам нагнулася, лізнула языком у яго халодны нос — Мішка і вочкі заплюшчыў з перапуду: а што, калі дасць яшчэ за ўсе яго штукі? Але мядзведзіха асцярожна ўзяла яго за карак, падчапіла нагой і выцягнула з канавы. Ухапіўшы яго пярэднімі лапамі, высока падняла і патрэсла, каб асыпалася з Мішкі ліпучая грязь. Потым паставіла на ногі — ідзі, неслух, ды не дурйся болей! І пайшоў Мішка мокры, брудны, цярпліва ішоў па матчыных слядах, не адступаючы ад яе ні на крок, ціха, разважна, панура. Вось чаму сумны быў наш Мішка ды час ад часу паціху бурчэў, спрабуючы агрызацца на матчыны загады.

Яны ішлі доўга. Прайшлі паўз паляну, дзе было складзена бяргенне і дровы. Матка перавярнула некалькі калод, знайшла пад імі багата чарвякоў розных і, забыўшыся на Мішкава непаслушэнства, частавала яго і ласавала. У дрывотні выпарала невялічкае гняздзечка. У ім было з паўдзясятка маленькіх сіняватых яек. Яны былі надзвычайна смачныя, і Мішка, звярнуўшы ў трубочку язык, высмоктаў іх і, забыўшыся, глытаў і шкарлупкі.

Пасля пайшлі праз балота, старанна абышлі месца, дзе чуваць былі конскія балабоны, з балабонамі чуваць былі і людскія галасы. І хоць Мішка ні разу чалавека не бачыў, але па тым, як ухілялася старая маці ад сустрэч з

чалавекам, адчуваў, што гэта, няйначай, як самы хітры вораг, магчыма, што нават горшы, чымся жаба альбо чмель, ці, скажам, вожык. З гэтымі ўсімі паспеў пазнаёміцца Мішка, і знаёмства не дало яму асаблівай прыемнасці. Паспрабаваў раз жабу лізнуць языком — пляваўся колькі, ды дні са тры язык усё сáдніла¹, гарэніла. Добра даўся чмель у знакi, доўга ганяўся за ім Мішка. Прыгожы быў чмель, вясёлы такі, залацісты. Сам невялічкі, а голас дае — ку-у-ды там, гудзіць, аж трава калышацца. Ганяўся Мішка за чмялём і ўбачыў, як схаваўся той у невялічкую купіну. Тут і пачаў пароць яе Мішка, носам рыць. Рыў, рыў ды як зараве нечакана, аж матку перапалохаў, тая з бярлогі была выскачыла. Дні са два пух нос з таго часу, гарэў усё. Мішка і ў вадзе яго паласкаў, і аб матчыны бакі цёр, да сырой зямлі прыкладаў. Сяк-так адратаваў нос. І цяпер, калі заўважыць чмяля, дык бокам, бокам ды за куст куды, падалей ад чортавай мухі. Вось вам і чмель!

Пра вожыка і казаць не прыходзіцца, гэта ўжо такі звер, страшней якога, мусіць, няма і на свеце. Дапякалі Мішку і пчолы. Хадзілі раз з маткай у глухі бор. Лазіла матка на хвою, залезла высока-высока, ледзь відно яе ад зямлі з-за папараці, за якой прылёт Мішка. І вось як зараве раптам маці, як затрашчыць нешта ўгары, сухія галінкі ляцяць, цярушацца, ды гуд пайшоў па ўсёй паляне. Не злезла, а саскочыла маці ды ходу, Мішка за ёй. Бяжыць, а пчолы за ім — і на галаву, і на хвост, і за пуза ўчапіліся. Лезуць сляпіцаю ў нос і ў вочы. Што ні рабіў Мішка — і аб кусты цёрся, і па зямлі качаўся — нічога не дапамагала.

¹ *Сáдніць* — шчымець, даваць пякучы боль (у выніку ранення, раздражнення скуры, апёку і інш.).

Пакуль з маткай у ваду ўскочылі, у рэчку, — тады толькі і ачухаліся, ад пчол адмахнуліся. І дні тры хадзіў сам не свой. Хварэў нават трохі, у бярозе адлежваўся. Вочы так папухалі, што нічога не бачыў. Губы апухлі, нос, ні да чаго не дакрануцца. Але ж якім потым мёдам частавала маці, еў бы, здаецца, штодня ды смакаваў бы! Вось яны якія тыя пчолы былі!

І хоць баяўся Мішка і жабы, і чмяля, і пчол, і вожыка, але бачыў, што матка на іх і вокам не кідае, зусім не баіцца. А чалавечы голас калі пачуе — баіцца. Відаць, чалавек страшней за чмяля, за жабу. Вось і цяпер матка асцярожна абнюхвае паветра і ідзе ў другі бок па глухіх балотных сцежках. «Відаць, у авёс», — думае Мішка. І сапраўды, яны хутка выйшлі на вялікую паляну ў лесе. На ёй раскінуўся малады авёс...

Любіць Мішка слухаць аўсяныя шолхі. А яшчэ больш даспадобы яму аўсяныя каласкі. Салодкія яны, пахучыя, як матчына малако. І аскубае Мішка авёс, поўнымі жменямі заціскае ў рот, а калі прытаміўся хадзіць на задніх лапах, калі наеўся, тады прылёг і, прымяўшы лапай колькі сцяблінак, ляніва перабіраў іх губамі, смакаваў кожны колас.

Без асаблівых прыгод пайшлі яны назад. Мядзведзіха ішла побач з Мішкам... і ціха вурчала пад нос аб нечым сваім, мядзведжым. Калі пераходзілі праз ручай, мядзведзіха ўзяла Мішку ў прырэзныя лапы і пачала купаць яго. Не асабліва паважаў Мішка гэтую аперацыю і ў другія разы з усіх сіл намагаўся наўцёкі, спрабаваў кусацца. Але цяпер, узгадаўшы матчыну абарону і клопаты, паслухмяна цялёпкаўся ў вадзе і падстаўляў пад матчыны лапы то адзін, то другі бок. Пасля купання весела бегаў па лесе, ганяўся за белымі матылямі, куляўся па зялёнай траве, каб хутчэй абсушыцца.

Калі прыйшлі ў бярлогу, матка завалілася спаць. Бярлога была прасторная і ўтульная. Хапала цёплага моху, сухога лісця... Бярлога была ў дзікім гушчарніку, ніхто не парушаў спакою, хаця і праходзіла недалёка лясная дарога, але была яна глухой і непраезджай. Колькі разоў выбіралася мядзведзіха з Мішкам на гэтую дарогу, каб пагрэцца на сонцы. І ніколі не сустракалі тут чалавека. Маці адпачывала, а Мішку не было ніякай ахвоты да сну. Ён у каторы ўжо раз абследаваў бярлогу, абнюхваў кожны каменьчык, кожны карань. Праўда, цікавага ў гэтым было мала. І калі ўсё гэта надакучыла Мішку, ён выбраўся з бярлогі на волю. Там было весялей. Добра было пакуляцца ў верасках, пабегаць сярод папараці, пастаяць перад мурашнікам і, запусціўшы ў яго лапу, разварушыўшы, хуценька адскочыць убок і пазіраць, як бягуць неўгамонныя мурашы, цягаюць сцяблінкі, перацягваюць белыя яечкі. Багата чаго ёсць у лесе і паглядзець, і паслухаць...

Бегаў, бегаў Мішка каля бярлогі і ўспомніў, што сёння яшчэ не спрабаваў маліны. Гэта ж трэба, каб у малініку жывучы, ды маліны не паспытаць. Успомніў і праматчыны загады — без яе нікуды не хадзіць. «Але ж гэта зусім блізка, недалёка ад дарогі, ці я заблуджуся? Ды матка спіць цяпер і не заўважыць нічога...» — падумаў Мішка і пайшоў паціху ў маліннік, зусім не прадбачачы тых падзей, якія адбыліся з ім у гэты дзень. Але аб гэтых падзеях раскажам далей.

Пра Вясёлую Барадку і пра чорнага Жука

Пакуль Мішка будзе ласавацца малінай, нам прыйдзецца сказаць некалькі слоў пра Вясёлую Барадку, ці, інакш,

Барадатага, ды пра чорнага Жука. Сказаць, каб яны жылі ў вялікай паміж сабою згодзе — будзе няпраўдай. Заўсёды Барадаты задаваў вялікага форсу перад Жукам, важнецкі прахаджваўся перад ім, ганарыста трос барадой або, набраўшыся надзвычайнага спрыту, нечакана кідаўся на яго, каб пацэліць на рогі. Жук выскаляў зубы, пагрозліва бурчэў, і калі Барадаты не пакідаў сваіх ганарыстых выбрыкаў, Жук адыходзіў куды-небудзь пад куст, падалей ад назолы. Лежачы там у цяньку і ляніва адганяючы мух, Жук назіраў прыжмураным вокам за Барадатым, за яго фокусамі і вывертамі. А чаго-чаго не вырабляў Барадаты! Вось ён забіраецца аж на самую верхавіну паваленага дрэва, гоцае адтуль з усіх чатырох капыцікаў на дол, не раўнуючы, як лёгкая вавёрка ці той матыль. Вось ён убачыў высачэзны пень. Абышоў яго, панюхаў, лізнуў. Потым адышоў назад і, павярнуўшыся, пераскочыў яго з разгону, аж захрупасцелі капыцікі па зямлі, уздымаючы пыл над палянай, над верасамі.

І гэта не ўсё.

Вось ідзе чырвонаармеец¹. Барадаты ўжо тут як тут. Рожкі наперад і не дае праходу ні направа, ні налева. З дарогі не саступіць ды пагрозліва памахае галавой.

Ну што ты з ім зробіш?

Чырвонаармеец дастае з кішэні махорку, сыпле на далонь, падстаўляе Барадату.

— На, адчапіся, ірад, некалі мне тут з табою размаўляць...

А таму толькі гэта і патрэбна. Злізаў махорку, засыпаў за губу і жуе, перажоўвае, соладка прыжмурыўшы вочы.

¹ Чырвонаармеец — баец Чырвонай арміі, сінонім слова «салдат».

Да чаго ж махорку любіць Барадаты, пра ўсякія фокусы тады забывае. Стаіць, не зварахнецца, толькі барада трасецца. З вялікага задавальнення раскрые часам рот ды на ўсю паляну:

— Бе-э-э-э!.. Бе-э-э!..

Глядзіць тады на яго Жук, глядзіць, уздыхае. Дужа яму недаспадобы тытунёвыя практыкаванні Барадатага: ну які там смак з махоркі! Ад дыму тытунёвага ўцякаў як мага далей. Глядзіць, глядзіць ды ўслед за Барадатым на ўсю паляну, на ўвесь лес:

— Га-аў!.. гаў!.. гаў!.. Га-аў!.. гаў... гаў!

Заліваецца брэхам ды хвостом па зямлі б'е — ад злосці на Барадатага, ад вялікай да яго знявагі.

Збягаюцца тады вясёлыя чырвонаармейцы. Рогат, жарты. З Барадатага ды з Жука смяюцца.

— Чаго толькі вы не падзялілі!

Можна падумаць, што Барадаты і Жук такія ўжо адвечныя ворагі, што яны так не паважаюць адзін аднаго. Гэта зноў-такі няпраўда. Калі пазнаёміцца з імі бліжэй, дык мы ўбачым, што яны самыя найлепшыя дружбакі. І калі

Барадаты фарсіў крыху перад Жукам, дык гэта толькі для выгляду, для адводу вачэй. Паспрабуйце пакрыўдзіць каго-небудзь з іх, хоць бы Барадатага. Тады такога дыхту задасць¹ вам Жук, што вы дзясятаму закажаце² крыўдзіць яго друга. Не адстане і Барадаты ў спрытнай абароне свайго прыяцеля.

Але хто ж такія Жук ды Вясёлая Барада? Адкуль яны ўзяліся? Як апынуліся ўсе разам? І пры чым тут чырвона-армейцы?

Жук быў звычайны сабака, звычайнай пароды. Ні асаблівымі здольнасцямі, ні асаблівымі талентамі ён не мог пахваліцца. Сабака, як і ўсе сабакі. Толькі вось бок хіба крыху падпалены, дык гэта ўжо ад паходнага жыцця, прыпаліў ля цяпла, грэючыся ў халодную восеньскую ноч. Не такі ўжо прыгажун Барадаты — шэрая ўзлахмачаная поўсць, вечна ў рэп'ях, у саломе. Левы рог напалавіну збіты — страціў дзесьці ў гарачых бойках. Куртаты³ хвост — адна бачнасць. Але затое ж барада — сапраўдная краса і гонар Барадатага. І хоць абскублена яна была крыху, няроўныя валасіны былі ў ёй і рэп'яў хапала — усё ж была яна барадой, якой і належыць быць у паважаючага сябе казла. За гэтую бараду і празвалі казла Барадатым... Ідзе ён, барадой трасе. Бяжыць — барада падскоквае. Пачне есці — барада матляецца. Прыго-о-о-жая барада!

І Жук, і Барадаты былі да некаторай ступені вайсковымі асобамі. Жук быў у першым батальёне⁴, Барадаты —

¹ *Задáць ды́хту* — пакараць, даць наганяй.

² *Дзяся́таму зака́заць* — зарачыся ніколі больш не рабіць чаго-небудзь.

³ *Курта́ты* — кароткі.

⁴ *Батальён* — вайсковае падраздзяленне, у склад якога ўваходзяць некалькі рот і спецыяльных узводаў.

у другім. І хадзілі штодня з палком у вялікіх паходах. Ці холад, ці спякота, ці снег, ці дождж — ідуць баявыя батальёны чырвонаармейцаў. І хоць цяжка ў дарозе — і ногі ныюць, і муляе плечы, — не сумуюць байцы, песні спяваюць, жарты ладзяць, гармонік заводзяць. А калі заціхае часам гармонік, тады выступаюць батальённыя веселуны — Жук ды Барадаты. І чаго толькі не робяць яны! Пераскоквае Барадаты цераз Жука. Жук намагаецца ўхапіць Барадатага за бараду. Але, напароўшыся на рог, спрытна ўцякае ў кусты, адкуль робіць спробу нечакана атакаваць свайго непрыяцеля. Такі часам вэрхал¹ узнімуць, такую тузаніну, што хоць ты вадой іх разлівай. Спектакль, дый годзе. А кончаць спектакль, ходзяць па шарэнгах, у вочы байцам пазіраюць. Ну, ясна, трэба скарыначку хлеба даць, цукрам пачаставаць. І давалі, і частавалі. Любілі чырвонаармейцы сваіх веселуноў і з батальёна не адпускатлі. Да таго любілі, што нават ганарыліся імі і задзіралі нос перад трэцім батальёнам, які не меў нікога — ні казла, ні Жука.

Калі часам Барадаты па сваёй несвядомасці заходзіў пачаставацца ў трэці батальён, яго адразу ж знаходзілі і выводзілі адтуль. Чырвонаармейцы другога батальёна баяліся, каб трэці батальён не скраў часам іхняга веселуна, іхняга барадатага акцёра. Скрасці не скрасці, а падкупіць маглі — дужа ласы быў Барадаты на цукар і махорку. Жук быў больш свядомы і свайму батальёну здрадзіць не мог — ніякія подкупы на яго не дзейнічалі. Нават агрызаўся часам на такія подкупы, і яго пакідалі ў спакоі. Ён быў таксама і больш храбрым, больш адважным, чым яго прыяцель. Ён не баяўся страляніны, бою. Разам з байцамі ішоў у атаку, хадзіў ноччу ў дазоры і старанна выконваў там дазорную

¹ *Вэрхал* — тут: моцны крык, шум.

службу: ніякі вораг не мог падкрасціся непрыкметна ўначы да нашых часцей. А Барадаты пры першым стрэле страчваў увесь свой ганарысты выгляд, з усіх ног кідаўся назад, у абоз¹, за што і звалі яго часам дэзерцірам² і саромілі перад усім батальёнам. А якое ў Барадатага сумленне? Стаіць, нізка апусціўшы галаву, вокам не міргне. Страсяне барадой ды завядзе сваю жаласлівую песню:

— Бе-э-э...

Ну што ты з ім зробіш!

Дык вось якія былі Жук ды Барадаты. І не дзіва, што чырвонаармейцы ганарыліся імі, частавалі іх, сваіх акцёраў, веселуноў, і задзіралі нос перад трэцім батальёнам. Але ў хуткім часе здарыліся тыя падзеі, пра якія мы абяцалі расказаць яшчэ ў канцы першага раздзела. Гэтыя падзеі паставілі на другі план і Жука, і Вясёлую Баряду, а трэці батальён пачаў задзіраць нос і перад першым, і перад другім батальёнам. Аб гэтым далей і раскажам.

Як Мішка трапіў на вайсковую службу

Была ціхая летняя раніца. Сонца яшчэ не паспела забрацца высока і пералівалася мільёнамі агеньчыкаў у роснай мураве, на палянах, паблісквала на вільготным лісці бяроз, рассыпалася залацістымі плямамі праз лапкі ялін, праз кучомістыя³ верхавіны хвой. І калі трапляла сонца на спелыя ягады маліны, яны гарэлі, як камяні-саматветы. І пах ад іх ішоў далёка-далёка, праз лес, праз балота, да самае лесавое дарогі...

¹ *Аб'оз* — шэраг падвод з людзьмі або грузам.

² *Дэзерцір* — тут: празмерна палахлівы.

³ *Кучомісты* — разгалісты; які густа разросся.

Вялікі ласун быў Мішка! А ў гэты час па дарозе ішоў полк. Ішлі батальёны, адзін за адным. За батальёнамі ішоў абоз, паскрыпвалі колы, пастукваючы на карэнні хвой і ялін. Зрэдку ржалі коні. Чуў гэта ржанне Мішка, але заняты ягаднай справай і не падумаў, што б то магло значыць. Ці мала коней ржуць на балоце, яшчэ часам балабонамі пазвоньваюць, калі бываюць там на начлезе. Дык вялікі то клопат, гэтыя коні, дужа яны Мішку патрэбны!

А полк тым часам спыніўся на адпачынак каля дарогі. Чырвонаармейцы пачалі разыходзіцца па лесе: хто па вадку, хто па сушняк для цяпла, а хто ў грыбы ды па ягады падаўся. За імі следам пацягнуліся Жук і Вясёлая Барада. Хоць іх і не цікавілі дужа ягады, але ж не маглі адстаць ад кампаніі. Такую прывычку займелі за сваё паходнае жыццё.

А Мішка тым часам думаў ужо, як бы гэта падацца назад, да роднай бярогі, але трохі пабойваўся маткі: няйначай дасць цяпер па карку за самавольную адлучку. Ды і месца было дужа прыгожае. Прыгравала сонца. Маліннік пах... Аж вочы прыжмурыў Мішка, да таго хораша на свеце жыць, калі гэта матка ёсць, і маліннік ёсць, і маленькія птушкі малінаўкі табе песні спяваюць ды сама ягада ў лапу просіцца. Не жыццё Мішку — маліна!

І толькі гэта ён на лапах падняўся ды сухую ігліцу з хрыбта абтрос, як, зірнуўшы перад сабою, амаль не самлеў, аж захаладала ў пятках. Проста перад ім вытыркнуўся з-за куста ніколі не бачаны ім звер. Быў ён увесь шэры, меў чатыры нагі, як і кожны звер, але былі ў яго яшчэ рогі. І самае страшнае — была ў звера дзіўная барада, яна матлялася з боку ў бок, наганяючы яшчэ болей страху на Мішкава сэрца. Ніколі і нідзе не бачыў Мішка такой барады, ні ў бацькі свайго, ні ў шэрых ваўкоў, што

трапляліся часам на лесавых сцежках, ні ў другіх звяроў і звярушак, з якімі даводзілася сустракацца. Ні ў зайца, ні ў ліс, ні ў тоўстых барсукоў, ні ў калючага вожыка.

«Відаць, у барадзе ўся сіла...» — сумна падумаў Мішка, мяркуючы, як бы ямчэй даць лататы, як бы спрытней уцячы пад матчыну абарону.

А звер усё ўглядаўся ў Мішку вялікімі шклянымі вачыма, нерашуча пераступаў з нагі на нагу. Паварушыўся Мішка, каб як павярнуцца назад, намеціць шлях да адступлення. І адразу бачыць: барадаты звер нібы таксама выказвае намеры да адступлення, на цэлы крок назад падаўся. Акрыяў тут Мішка, узрадаваўся.

«Ну, значыць, жыць буду, паем яшчэ маліны ў смак...»

І так яму жыць захацелася, што нават храбрасці пачаў набірацца, смялець пачаў: на цэлы крок да шэрага зверу пасунуўся. Усё думаў: «Вось бы за бараду яго цягнуць, сілу тую адчуць! Не можа быць, каб была гэтая барада мацней за мяне». Нават словы маці ўспомніў, што няма ў лесе зверу мацней і храбрэй, чым яны, мядзведзі. На хвілінку якую задумаўся: «А што, калі гэта — чалавек? А чалавек жа страшней за ўсё. Страшней за чмяля і вожыка...» Але зноў узгадаў словы маці аб чалавеку, які ходзіць толькі на дзвюх нагах, а дзве другія для прыліку носіць, матляюцца яны без усякай справы. «Выходзіць, што не чалавек...»

І ціха, асцярожна, ды на крок наперад. Ужо нацэліўся лапай, каб за самую бараду ўхапіць. І што тут толькі нарабілася? Не паспеў Мішка лапу падняць, як барадаты звер узвіўся маланкай угору. Ды як сігане праз куст, аж маліны, як пырскі, пасыпаліся, лісце зацерушылася. І толькі трэск пайшоў па ўсяму малінніку, ды голас такі смешны, недарэчны:

— Бе-э-э-э...

То барадаты звер ратаваў сваю шкуру. Уцякаў з усіх ног, не на жарты напалохаўшы Мішку, які толкам і не ведаў, што ж яму далей рабіць пасля такой сустрэчы з незнаёмай барадой. І не паспеў ён ачухацца як след, як новая напасць прыйшла, куды страшнейшая, якая мела нечаканыя вынікі для ўсяго Мішкавага жыцця. Яшчэ не знік трэск галінак — то ўцякаў Барадаты, ратуючы сваю бараду, — як новы звер раптам напаў на Мішку, ухапіў яго зубамі за нагу. Новы звер быў падобны да вялікага ваўка, але розніўся ад яго сваёю масцю, была яна задужа чорная. То быў наш Жук, які прыбег, каб ратаваць Барадатага. Мішка налаўчыўся быў укусіць Жука за хвост. Жук адскочыў як апантаны¹, але з яшчэ большай злосцю накінуўся на Мішку, і яны, кусаючы адзін аднаго, пакаціліся па паляне, уздымаючы цэлыя горы пылу і пажоўкллага лісця. І такі вэрхал узнялі, такую тузаніну, што іх адразу ж прыкмецілі. Дзясятка чырвонаармейцаў абкружылі іх, адцягнулі ад Мішкі раз'юшанага Жука. Мішка сядзеў на задніх лапах, жалобна скуголіў ды пя-рэднімі лапамі прыкрываў галаву, нібы абараняючыся ад шматлікіх ворагаў.

«Эх, не есці цяпер болей маліны!..» — думалася Мішку, коса пазіраўшаму з-пад лапы на акружыўшых яго людзей. Але загінуць яму не давялося. Чырвонаармейцы надзелі яму нашыйнік і павялі ўрачыста да дарогі, дзе стаяў на прывале полк. Чырвонаармейцы былі з трэцяга батальёна. Яны былі надзвычай рады, што нарэшце і ў іх завялася такая цікавая звярушка, ды не абы-якая, а самы сапраўдны жывы мядзведзь. Праўда, іхні мядзведзь быў яшчэ не

¹ *Апантаны* — тут: душэўна ўзрушаны.

задужа вялікі, але затое ён быў усё ж больш цікавы, чым якія-небудзь там Жукі і Барадатыя з першага і другога батальёнаў. І сапраўды, увесь нават полк зацікавіўся Мішкам, і столькі народу збеглася, каб паглядзець на яго, што Мішка толькі вачыма лыпаў ды думаў: «Ну і людзей! І ў кожнага, відаць, матка ёсць...» Успомніў пра матку і жалобна заскуголіў.

— А ты не плач! — весялілі яго чырвонаармейцы, угаворвалі ды пагладжвалі па цёплай шэрай поўсці. Аж сэрца заходзілася ад страху ў Мішкі, калацілася, як падбітая птаха. Спачатку думаў надаць сабе суролага выгляду, ашчацініў хіб, выскаліў зубы, але ўбачыў, што ніхто яго не хапае зубамі, не б’е лапай — і супакоіўся, стаў ласкава пазіраць на ўсіх.

— А ты даўно б так, дурань ты гэтакі! — сказаў адзін з чырвонаармейцаў. — Няма табе чаго злавацца...

І хутка кавалачак цукру прынёс, палажыў перад Мішкам. Усе згрудзіліся, дзівіліся: што ж будзе Мішка з цукрам рабіць? Мішка зірнуў на цукар, лапай варухнуў: нічога, не кусаецца. Тады асцярожна панюхаў — не, нічым асабліва страшным не пахне. Тады зусім асмеліўся і языком лізнуў. Спадабалася. Узяў лапай цукар і на язык паклаў. Да чаго ж добра! Аж вочы прыжмурыў. Доўга смактаў кавалачак, ласаваўся, прагна пазіраючы кругом, а ці не дадуць яму яшчэ які кавалачак. І калі далі другі, да таго асмеліўся, што нават руку чырвонаармейцу лізнуў, ад вялікага пачуцця свайго, ад мядзведжай падзякі.

— Ну, цяпер мы з табою зусім прыяцелі! — жартавалі чырвонаармейцы і пеставалі Мішку, гладзілі яго, за вухам часалі. Мішка кінуў агрызацца, зубы скаліць, ды толькі соладка жмурыў вочы ад вялікай сваёй уцехі. Далі Мішку

яшчэ хлеба, кансерваў рыбных. Капцёр¹ падаіў карову ў абозе, малака прынёс кацялок. Наеўся Мішка, напіўся і ад вялікага задавальнення пачаў у пясочку куляцца, на задніх лапах хадзіць ды ўсякія фокусы вырабляць: цераз галаву куляцца, на пярэднія лапы становіцца...

— Ану, Мішка, яшчэ! Паддай форсу, паддай! — падбадзёрвалі чырвонаармейцы новага веселуна, хапаліся за бакі ад смеху, трэці батальён віталі з удачай.

— Гэткага артыста набылі!

Адным словам, увесь полк палюбіў Мішку за яго вясёлы нораў, за вялікі спрыт і ўсякае ўмельства ў немудрашчых справах мядзведжых. Толькі Жук пазіраў падазрона на Мішку, выказваў яўныя намеры ўхапіць яго знянацку за вуха ды злосна вурчаў, калі Мішка падыходзіў да яго бліжэй. Але чырвонаармейцы намагаліся іх памірыць,

¹ *Капцёр* — вайсковы чалавек, які адказвае за захаванне абмундзіравання і прадуктаў.

зрабіць сталымі дружбакамі. Ды Барадаты баяўся падыходзіць блізка да Мішкі, усё паглядаў здалёк ды жалобна галасіў:

— Бе-э-э-э...

Відаць, асцерагаўся за сваю бараду, якую паважаў праз меру, ганарыўся ёю. Пасмейваліся чырвонаармейцы з яго:

— Чаго галосіш, Барадаты? І рогі ёсць, і капыцікі ёсць, а глядзі ты, баіцца... Бліжэй падыходзь, заходзь у кампанію, махоркі дамо...

Але Барадаты не рашаўся, нягледзячы на вялікія махорачныя спакусы. Як-ніяк апасаўся за бараду. Возьме гэты Мішка ды раптам вырве, як жа тады жыць Барадатаму без свае красы. Каб казёл ды без барады! Ніколі не бачана гэта на свеце. А можа, і ад крыўды галасіў Барадаты. Гэта ж трэба, ніхто не звяртае на яго ўвагі. Заняліся гэтым паганцам. І шмат было патрэбна часу, каб памірыць Мішку з Барадатым і Жукам, зрабіць іх шчырымі прыяцелямі, дружбакамі.

Так трапіў Мішка на вайсковую службу.

Калі скончыўся прывал, полк рушыў далей. Мішку зрабілі моцны нашыйнік і прывязалі да воза вяроўкаю. Мішка спачатку ўпіраўся, не хацеў ісці, валокся ўслед за возам. Ну якая ж ахвота на прывязі хадзіць, калі да гэтага часу Мішка хадзіў усюды па сваёй ахвоце, па свайму надуму. Тады пасадзілі Мішку на воз. Гэта здавалася Мішку за лепшае...

— Любата, а не жыццё! — хацелася сказаць Мішку. Агледзеўшыся на возе, абнюхаўшы розныя рэчы на ім, Мішка выбраў зручнейшае месца, падмяў пад сябе салому, ямчэй прымасціўся на ёй.

«Ну што ж: ехаць дык ехаць!»

Падумаў так і задрамаў....

Дзіўныя хворы, цукар і казлоў тытунь

Дзень за днём — прывычаіўся Мішка да вайсковай справы. Праўда, справа гэта не была дужа цяжкай, бо прывучалі яго паволі, ды і спецыяльна для яго навучка не была такой ужо хітрай. Трэба было дысцыплінаваць Мішку, прывучыць да парадку, каб ведаў сваё месца і нескладаныя абавязкі палкавога веселуна. З гэтымі абавязкамі ён спраўляўся досыць шчыра, заўзята, і таму любілі яго і паважалі з кожным днём усё больш і больш.

Былі за Мішкам і такія-сякія промахі праз яго выключную прагнасць да ласункаў. Едучы на капцёрскім возе, дзе былі складзены розныя батальённыя харчы, Мішка пранюхаў пра мяшок з цукрам. Употаікі, каб ніхто не бачыў, прадраў Мішка мяшок і на поўны рот пачаў паціхеньку ласавацца цукрам. Надта стараўся і ўдзень і ўначы, сядзіць ды цукар цягае, хрумстае сабе, скасавурыўшы вочы на Барадатага, які не адставаў ад воза ні на крок, бо і яму перападалі часам з гэтага воза тыя ці другія пачастункі: скарынкі хлеба, кашы лыжка ці што іншае там па яго гусце. Хрумстае Мішка цукар, аж сапе і ні пра якія харчы не дбае. Нічога другога ў рот не бярэ, акрамя хіба малака ды вадзіцы чыстай. Занепакоіліся чырвонаармейцы, бедаваць пачалі, пабеглі па доктара ветэрынарага:

— Бяда, таварыш доктар, гора вялікае навалілася!

— Што здарылася?

— Мішка захварэў: ні сухой макавінкі ў рот не бярэ, поўная адсутнасць апетыту, харчам — нуль увагі...

Прыйшлі да Мішкі. Ён важна разлёгся на возе, падставіўшы хрыбет пад сонца, і ленавата паміргваў вокам, пазіраючы на людзей.

«Відаць, фокусаў чакаюць!» — падумаў Мішка і тут жа павярнуўся зручней, потым перакуліўся цераз галаву, а затым і зусім стаў на пярэднія лапы, падняўшы высока ўгору заднія ногі і балансуючы імі ў паветры.

— Мішка, не трэба! Не турбуйся, Мішутка, ты ж такі хворы, такі слабенькі... — кінуліся чырвонаармейцы ўгаворваць свайго артыста, каб кінуў ён свае практыкаванні. — Ты ж адпачываць павінен, вось і доктар да цябе прыйшоў!

Насілу адгаварылі Мішку ад фокусаў.

— Дзіўна, — гаварыў доктар, аглядаючы хворага. — Хварэе і такія выкрунтасы вырабляе! Дык не есць, кажаце?

— А ні ў зуб... Акрамя вады, нічога ў рот не бярэ! Бачыце, схуднеў як, перапаў зусім...

— Гм... схуднеў... добра схуднеў, калі хрыбет на сонцы блішчыць, як маслам памазаны... Але ж паглядзім.

Доктар важна надзеў акуляры, трубку выняў.

— Ну што ж, дазвольце агледзець! — ветліва звярнуўся ён да хворага, выслухваць пачаў.

Усе ўважліва назіралі за аглядам, нецярпліва чакалі вынікаў. Мішка ахвотна падстаўляў свае шэрыя бакі, задзіраў угору лапы і ўсё намагаўся пацалаваць доктара ад сваіх вялікіх пачуццяў. Яму здавалася, што яго пестуюць, што з ім весела жартуюць. А таму з вялікай ахвотай ён пераварочваўся з боку на бок, падстаўляў живот, нахіляў галаву. Дужа любіў ён, калі хто за вухам пачэша. Урэшце прыладзіўся, добра нацэліўся і патрапіў-такі лізнуць языком у самы доктарскі нос.

— Дзіўна, дзіўна! — прагаварыў зноў доктар, выціраючы хустачкай нос. — Сэрца нармальнае, працуе як матор, і ніякіх шумаў і перабояў... Дык не есць, кажаце?

— Ні сухой скарыначкі... І вось трэці дзень галадуе...

— Гм... Рэдкі выпадак... Цікавы выпадак. Зноў жа, тэмпература нармальная і выгляд бадзёры. Можна сказаць, што хворы ў поўнай спраўнасці.

— Якое там, доктар, у спраўнасці... Вы заўсёды вось так, мікстуры якой, відаць, шкадуеце... — пачалі не на жарты крыўдаваць чырвонаармейцы, незадаволеныя медыцынскім аглядам хворага.

— Ну што вы, што вы! Не ў мікстуры тут справа... — заспрачаўся доктар. — Відаць, ваш хворы пакутуе з нейкіх асаблівых прычын... Магчыма, перамена прафесіі, некаторыя змены ў жыцці... А магчыма, і такая вось дальняя дарога на яго падзейнічала. Могуць быць усялякія прычыны, навукай дасканала яшчэ не ўстаноўленыя.

І доктар распачаў такія доўгія развагі пра розныя загадкавыя выпадкі ў медыцынскай практыцы, што твары ва ўсіх чырвонаармейцаў адразу выцягнуліся, зрабіліся сумнымі і кожны з іх адразу падумаў: «Ну, Мішку няйначай капут, калі хвароба зайшла так глыбока».

І адразу ўсе накінуліся на доктара:

— Доктар, даражэнькі, выратуйце Мішку! Хіба мы без яго жыць можам?

— Ну што з вамі зробіш... — задумаўся доктар, падбіраючы найлепшыя спосабы лячэння Мішкавага заняжвання. — Няма на свеце такой хваробы, супраць якой не знайшлося б належных лекаў... Ва ўсякім выпадку можна паспрабаваць... Ну, дайце яму хаця б рыцыны¹. Можна таксама клізму. Толькі не пазніцеся. І галоўнае — спакой, абсалютны спакой для хворага.

¹ *Рыцына* — алей, які здабываецца з насення расліны клешчавіны і ўжываецца як слабіцельнае; касторка.

І толькі гэта Мішка пра спакой пачуў, як на яго нібы сверб напаў. Пачаў такія фокусы вырабляць, што з воза пыл сыпаўся. Жук, які бег побач з возам, пачаў так брахаць, што доктар аж вушы заткнуў. І чаго-чаго ні вырабляў толькі Мішка: і на галаву становіўся, і на задніх лапах скакаў. Куляўся па возе ўдоўж і ўпоперак, наганяючы жах на коней, якія ледзь-ледзь толькі звыкліся з Мішкам.

— Гм... Дзіўна... Дзіўна... — усё здзіўляўся доктар. — Дык, галоўнае, спакой і абсалютная цішыня для хворага... — гаварыў ён, пазіраючы непрыязным вокам на брахаўшага Жука.

Але Мішку, на яго шчасце, а можа, і на бяду, так і не давялося пазнаёміцца ні з клізмаю, ні з рыцынаю. Толькі гэта ён наважыўся кінуць свае скокі на возе, як надышоў капцёр, што быў у адлучцы дні са два. Падышоў той да воза, зірнуў збоку і за галаву хапіўся.

— Што ж ён нарабіў, гэты басяк лесавы? А дзе ж я цяпер вазьму, а адкуль жа я вазьму?.. Вон з воза, бандыт, вон, сімулянт, вон, драпежнік!

— Ціху, ціху ты, хвораму патрэбен спакой, трэці дзень галадуе.

— Хворы! Га-а-аладуе! Палову мяшка цукру змалоў. Гэта ж жартачкі, цэлы мех быў, а цяпер толькі на дне засталася... Злазь з воза, лодар і сімулянт¹!

А Мішка хоць бы хны! Як знарок, узяў яшчэ кавалачак цукру, за шчаку палажыў, ды пачаў раскусваць, ды пашчоўкваць, як тымі арэхамі.

І што было рогату тут ды жартаў! Смяяліся з Мішкавай хваробы, з яго галадоўкі. Спачувалі капцёру і тут жа

¹ *Сімулянт* — той, хто сімулюе, прытвараецца.

празвалі яго разявай. Трохі нязручна было доктару. Той пастаяў, пастаяў, падумаў хвіліну і толькі змог вымавіць:

— Дзіўна... Дзіўна... мм... хвароба, так сказаць, набывае псіхалагічны характар... Сі-і-му-у-у-ляцыя... А гэта не ў маёй спецыяльнасці, паколькі сярод маіх пацыентаў гэта занядушанне не пашырана.

— А як жа ўсё ж такі з лячэннем? — запытвалі праз смех чырвонаармейцы.

— Адмяніць прапісанае... Даць поўную свабоду жывёліне ды не ставіць паблізу мяшкоў з цукрам...

Увесь полк смяяўся з Мішкавай «сімуляцыі», з капцёра, з лекаў. Нават Жук кінуўся выкідваць свае нумары, бачачы ўсеагульны смех і веселосць. І толькі Барадаты па сваёй несвядомасці ніяк не мог зразумець падзей, усё падыходзіў асцярожна да воза і пачынаў жаласліваю песню:

— Бе-э-э-э...

На яго кідаўся злосны капцёр, замахваўся пустым мяшком.

— Вон, пудзіла барадатае, і ты яшчэ лезеш, назола!

Яго сунімалі, супакойвалі:

— Што ты Бараду крыўдзіш, што ты да яе маеш?

Адным словам, у гэты дзень капцёр парваў усякія дыпламатычныя зносіны з Мішкам, Жукам ды Барадатым і зрабіўся іхнім перакананым ворагам. І хоць было тут багата смеху ды жартаў, аднак скончылася ўсё гэта для Мішкі даволі сумна і з вялікім канфузам¹. Колькі ні ўпіраўся ён, не выказваючы асаблівых намераў пакінуць абжытае месца на возе, усё ж давялося перасяліцца

¹ *Канфўз* — стан няёмкасці, збянтэжанасці, сораму.

яму на новую кватэру, на другі воз. Трохі ўзлаваў Мішка за ўсялякія непрыемнасці пры перасяленні, а адны непрыемнасці пацягнулі другія. Калі крыху ўсё ўціхамірылася, супакоілася, Мішка ўчыніў дэталёвы агляд сваёй новай кватэры, абнюхаў кожны мяшок, прамацаў кожную скрынку. Нічога выдатнага, тым больш цікавага для сябе, ён там не знайшоў. Вялікая, скажам, карысць для яго ў пачках махоркі, якую намацаў ён у адной са скрынак. Адно гаркацінне, дый годзе. І каб трохі спагнаць сваю злосць за няўдачу, Мішка надумаўся разгрузіць воз, каб ямчэй прымасціцца нанач. Гэтую разгрузку ён наважыўся распачаць з тытуню. Не доўга думаючы, узяў пачку махоркі і — бац на дарогу. І вось тут здарыліся непрадбачаныя падзеі, якія аказалі значны ўплыў на шчырае сяброўства нашых артыстаў: Мішкі, Барадатага і Жука. Кінуў гэта Мішка пачак махоркі на дарогу і дзівіцца: адкуль узяўся Барадаты і — цап за махорку. Ідзе за возам, пачак жуе, толькі барада сівая трасецца. І чым больш Мішка глядзеў, тым больш здзіўляўся: у Барадатага ад пачкі толькі ўпакоўка засталася, і тую старанна аблізваў ласун.

«Ну і смак! Відаць, па несвядомасці...» — падумаў Мішка пра Барадатага.

А той адкуль і храбрасці набраўся, падышоў да самага воза ды проста Мішку ў морду:

— Бе-э-э...

«Вось дзівак! Можа ўявіць сабе, што мне гэтага дабра так ужо і шкада», — падумаў Мішка ды новую пачку бац на дарогу Барадату. І так кідаў да таго часу, пакуль не заўважыў, што з казлом робіцца нешта няладнае. Пачаў той барадой дарогу пыліць ды ў бакі, як п'яны, хістацца.

Ходзіць як муха тручаная¹. І голас зусім аслаб, дрыжыць голас, захліпаецца: бе-э, бе-бе... бе...

Тут і Жук умяшаўся ў справу. Ubачыў, што з таварышам нешта нялюдскае робіцца. Падскочыў да яго, у пысу нюхнуў, бараду лізнуў. Лізнуў і адскочыў — чхаць пачаў. Да таго ж тая барада тытунём смярдзела, не раўнуючы, як піпка² палкаваго заўхозна³. А Барадаты тым часам зусім абязножыў, з голасу сышоў, усё намагаўся на зямлю пакласціся ды вочы на лоб выпінаў. Кінуўся Жук на дапамогу: і так і гэтак казла варушыў, бокам падпіраў, за рогі падымаў — нічога не дапамагае. Хіліцца Барадаты на дарогу — і ніякага ратунку. Бачыць Жук, што бяда, і давай каравул крычаць, трывогу ўзнямаць. Такі брэх падняў, што ўсе людзі збегліся. Ведалі, што Жук дарэмна не брэша. А Мішка, седзячы на возе, прыглядаўся ўсё да падзей і здагадваўся, што адбываецца нешта нядобрае. А калі людзі прыбеглі, кінуў свае доследы над скрынкамі, зашыўшыся ў мяшкі, і ляжыць сабе.

Тым часам узяліся за Барадатага. Вадой аблілі, сывараткай напалі, сям-так адхалі Бараду да раніцы, на ногі паставілі.

— Гэта ж жартачкі, так тытуню аб’есціся... Ледзь зусім не атруціўся... І хто б участваў так?

Шукалі вінаватага, а Мішка пазіраў з воза і ў вус не дзьмуў. Але ці сумленне загаварыла, ці надакучылі Мішку ўсе гэтыя нецікавыя мяшкі, дзе не было ні драбочка цукру, кінуў ён свае аперацыі па выгрузцы.

¹ *Тру́чаны* — той, якога труцілі.

² *Піпка* — люлька для курэння.

³ *Заўхóз* — чалавек, які загадвае гаспадаркай.

Барадаты ж, нягледзячы на перажытыя хваляванні, пачаў адчуваць да Мішкі вялікую павагу і прыязнасць: ніхто і ніколі так багата не частаваў яго махоркай. Неда-стача махоркі была, канечне, выяўлена, але ніхто не мог запоздозрыць у гэтым Мішку — навошта яму такое гарка-цінне. Ну а Барадаты не меў прычыны выкрыць сакрэт, мо па несвядомасці, мо па таварыству. На падзею з тытунём забыліся, ды і сам Мішка пачаў рабіцца больш акуратным і дысцыплінаваным.

Да таго ж, каб не было ў Мішкі залішніх спакус¹, пера-вялі яго на трэці воз, у ружэйна-кулямётны парк. Пры самым уважлівым аглядзе воза Мішка не знайшоў нічога, што магло б быць падобным на ласункі. Паспрабаваў быў на зуб патроны — ніякага смаку не адчуў, ды і зубам клапотна, паламаць яшчэ можна. Сунуў лапу ў ружэйнае масла — лізнуў і доўга чыхаў і моршчыўся, старанна выціраючы язык аб мяшкі, аб салому. На гэтым і закончыў ён свае даследы і прымірыўся з пайком, які акуратна выдаваўся яму штодня.

Галадаць жа Мішку не даводзілася, хапала пайка. Ды акрамя пайка даставалася. Чым толькі не частавалі палкаваго любімца: і хлебам, і кавалачкам цукру, і добрай косткай барановай, і квартай² свежага малака. Усе любілі яго, усе клапаціліся аб ім — і камандзіры, і чырвонаармейцы...

Як Мішку скралі і што з таго выйшла

Мішкава вядомасць рабілася з кожным днём усё большай і большай. І Мішкавы кулямётчыкі назіралі часам

¹ *Спаку́са* — тое, што вельмі вабіць чалавека, выклікае неадольнае жаданне, спакушае.

² *Ква́рта* — невялікі металічны кубак для піцця аб'ёмам крыху большы за літр.

падазроныя паводзіны некаторых дэлегацый, якія прыходзілі нібы падзівіцца са славутага артыста. Задужа ўжо залішне частавалі цукрам, прыносілі спецыяльныя порцыі добрага мяса, паілі Мішку малаком. Відаць было, што Мішку хочуць падкупіць, каб тым ці іншым манерам пераманіць яго да сябе з трэцяга батальёна...

І вось аднае ночы, якраз перад самым наступленнем, не стала Мішкі. Быў Мішка і няма Мішкі! І не маленькі, здаецца, не іголка якая-небудзь, а знайсці ніяк не маглі. Абшукалі ўсе прыдарожныя кусты і лагчынкі, перавярнулі дагары нагамі ўвесь абоз — а можа, Мішка ў возе схаваўся, — але ніякіх слядоў Мішкавых знайсці не маглі. Пыталіся ў Барадатага і Жука, але якія з іх адказчыкі. Хадзілі абодва як тручаныя мухі, таксама па Мішку сумавалі. Барадаты нават кінуў махорку ў чырвонаармейцаў выпрошваць, да таго заселі ў яго галаве невясёлыя думкі аб загінуўшым без усякіх вестак таварышу. Прайшоў дзень, за ім яшчэ дзень, цэлы тыдзень прашмыгнуў непрыкметна, а Мішкі няма і няма. Ні духу ні слыху аб батальённым артысце. Чырвонаармейцы з першага і другога батальёнаў пачалі падсмейвацца з трэцяга батальёна: «Ага! Не змаглі прыгледзець за сваім любімцам, не ўпадабаў ён вас, упрочкі пайшоў! Цяпер мы да вас ні Жука, ні Вясёлую Баряду не пусцім, кепскія з вас гаспадары!»

Ну як жа можна было зносіць падобную знявагу!

Няўжо здрадзіў батальёну? Няўжо да другіх уцёк? А мо пацягнула жывёліну ў лес, да родных дрэў і кустоў?

І так, і гэтак думалі чырвонаармейцы. І не знаходзілі адказу на свае думкі. Але гарачыя былі дні: паходы, штодзённыя бойкі, і хутка ў паходных клопатах пачалі забывацца на Мішку. І зусім нечакана і непрадбачана адбылася цёплая сустрэча са сваімі артыстамі.

Полк размясціўся на начлег у лесе. Расклалі цяпельцы, абагрэліся, павячэралі, спаць ляглі. А пад самую раніцу дазоры натрапілі паблізу ад трэцяга батальёна на цікавую сцэнку. На невяліччай палянцы сядзелі Мішка, Барадаты і Жук і спраўлялі не то ўрачыстую вячэру, не то шыкоўны баль. Розныя харчы былі пакладзены пад кустом ляшчыны. Тут былі і сухія тараны, і кансервы, і сцягно кабана, і дзясяткі са два селядцоў. Збоку ляжала некалькі пачак махоркі. Мішка, яўны завадатар усёй пачэснай кампаніі, сядзеў на невялічкім пеньчуку і старанна разбіваў аб камень бляшанку кансерваў. Бляшанка пагнулася, сплюшчылася, ніяк не паддавалася, і Мішка раз-пораз з яшчэ большай натугай біў яе аб камень. Урэшце яму ўдалося яе расплюшчыць, і Мішка частаваўся сам, частаваў і прыцяля Жука. Барадаты, які скарóмніцы¹ асабліва не паважаў, налягаў больш на селядцы і на цукар і, пажававшы селядцовага хваста, кідаўся з усіх ног да ручая,

¹ *Скарóмніца* — малочная і мясная ежа.

каб суняць крыху смагу пасля селядцовай солі. Урэшце прыяцелі наеліся і, крэкчучы, сталі масціцца адпачываць. Барадаты пасля такой сытнай ежы ласаваўся махоркай і жаваў яе, соладка прыжмурыўшы левае вока, а правым назіраючы за сваімі дружбакамі.

Тут іх і накрылі.

Чырвонаармейцы не ведалі спачатку, што рабіць: радавацца ці з Мішкам лаяцца. Знойдзеныя харчы гаварылі аб яўным рабаўніцтве, і прычынай ва ўсім гэтым быў няйначай Мішка. Капцёры палка, убачыўшы Мішкавы харчовыя запасы, кінуліся з перапуду да сваіх вазоў, але там было ўсё ў парадку, усё на месцы, ніякага крадзяжу не аказалася. Але ж не з неба звалілася ўсё да Мішкі. І толькі позняй раніцай выявіліся ўсе абставіны справы. З суседняга палка, які начаваў непадалёку ад Мішкавага батальёна, прыбеглі напалоханыя капцёры.

— Братцы, бяда! Ваш Мішка — разбойнік, мех харчоў расцягнуў, рабаўніцтва ўчыніў сярод ночы...

— А як да вас трапіў наш Мішка? — учынілі тут строгі допыт капцёрам чырвонаармейцы трэцяга батальёна.

І капцёры, каб выручыць пакрадзеныя Мішкам рэчы, вымушаны былі расказаць усю шчырую праўду аб тым, як надумаліся яны скрасці Мішку і як удалося заманіць яго ў свой полк.

— Чым толькі ні прываблівалі мы Мішку, каб пераманіць у свой полк. І мясам — не дужа Мішка быў ахвочы рушыць. І малаком — не ідзе...

І толькі калі дасталі палову кацялка мёду, спакусіўся Мішка і цёмнай парою пайшоў за імі, ішоў аж да самага палка. А там накінуліся на Мішку, звязалі яго, прывязалі да воза вяроўкамі.

Так і вандраваў Мішка ў другім палку зусім другой дывізіі, увесь час прывязаны да воза. А калі і адвязалі яго, дык пасля колькіх дзён дарогі Мішка страціў усякую надзею вярнуцца ў родны батальён.

Але за час паходу палкі зноў збліжаліся і, як бачым, наватначавалі ў адным лесе непадалёку адзін ад аднаго. Тут Мішка і ўчуў уначы галасы сваіх таварышаў, Жука і Барадатага, і, пайшоўшы на гэтыя галасы, патрапіў зноў у родны батальён.

Мішка — герой

Так жыў і ваяваў Мішка, быў артыстам, а калі даводзілася, рабіўся ваякам. Было ў яго жыцці багата і смешнага, бо быў ён надзвычай вясёлай асобай. Любіў сябе ўсцешыць і другіх пасмяшыць. І за гэта любілі яго, як толькі могуць любіць веселуна ў такіх цяжкіх і грозных умовах вайны, як доўгія паходы.

Было ў жыцці ў Мішкі багата чаго і гераічнага. Але сам ён ніколі не думаў аб тым, як бы спецыяльна стаць героем, выкінуць які-небудзь асаблівы гераічны ўчынак.

Нам і засталося расказаць пра апошні ўчынак Мішкі, калі ён зрабіўся самым сапраўдным, самым поўным героем.

Падыходзіла вайна да канца. Людзі пачалі пагаворваць аб блізкім замірэнні, але бойкі не сціхалі і зачыналіся часамі з яшчэ большай упартасцю, чымся з пачатку вайны. Была ўжо даволі позняя восень. Мішкаў батальён стаяў у тыле, адпачываў ад боек, хаця кожную хвіліну быў на пагатове сустрэць ворага. Першы і другі батальёны былі на фронце, на перадавой лініі. Чырвонаармейцы трэцяга батальёнаначавалі ў глухім лесе і хаваліся ад назольнага восеньскага дажджу пад высокімі ялінамі, пад кустамі

алешніку і ляшчыны. Сям-там расклалі пад дрэвамі невялічкія цяпельцы, грэліся, высушвалі мокрыя гімнасцёркі, мокрыя шынялі.

Непрытульна ў лесе позняй восенню. Непрытульна і холадна. Мішка грэўся таксама каля цяпельца. Нават лапу адну крыху абсмаліў, стараючыся падсунуць бліжэй у агонь канец смалістага карча. Прыгрэўся Мішка і заснуў каля цяпла. А калі прачнуўся, пачало ўжо трошачкі развідніваць. Чырвонаармейцы яшчэ спалі, стаялі паміж дрэвамі вартавыя. Не сунімаўся дождж. Ён сеяўся як праз сіта і вільготнай імглой засцілаў дрэвы, засціў нізкае восеньскае неба і да самых касцей працінаў халоднымі дрыжыкамі анямелае ад сну Мішкава цела. Каб крыху сагрэцца і размяць здранцвелыя са сну ногі, Мішка палез на высокую хвою. Так практыкаваў ён кожную раніцу, і гэта называлася Мішкавай гімнастыкай, яго фізкультурнай зарадкай.

Доўга лез Мішка на хвою. Саслізгваліся ногі па мокрай ад дажджу хваёвай кары, ды не было нешта асаблівага спрыту ў Мішкі ў такія пахмурныя, непагодныя дні. Але сяк-так ускарабкаўся на самую вяршальіну, адкуль надзвычай добра было назіраць за ўсім лесам, за лесавымі дарогамі, за далёкім полем, якое ледзь-ледзь чарнела скрозь дажджавую імглу. Усеўся Мішка на сук і пачаў азірацца. І тут заўважыў ён нешта цікавае для сябе, чаго ўдзень не бачыў і не заўважаў. Зусім блізка ад яго батальёна з'явіліся паміж дрэў незнаёмыя коннікі, цэлыя групы коннікаў. Яны яўна набліжаліся да батальёна, ішлі надзвычай асцярожна, перабіраючыся групамі паміж дрэў, пільна ўглядаючыся наперад.

«Адкуль яны маглі з'явіцца? У нашым жа палку амаль зусім няма коней, што б то значыла?» І толькі падумаў

гэта Мішка, як адзін за адным пачуліся некалькі глухіх стрэлаў, потым яны зачасцілі, і хутка пачалася такая страляніна, што хоць ты вушы затыкай. Яго напрактыкаванае вуша пачало адрозніваць басавітыя перакаты кулямётаў, ліхаманкавы бой вінтовак. І ледзь не зваліўся Мішка з хвоі, калі недалёчка грымнула перунамі гармата, грозна страсянуўшы паветра і голлі дрэў, з якіх паліліся ўніз цэлыя струмені вады на жоўты пясок, на мокрыя верасы. Дужа не любіў Мішка гармат. Мо таму, што не асвоіў яшчэ артылерыйскай справы, мо таму, што задужа ўжо грозна стралялі яны, і водгукі стрэлаў доўга перакатваліся па лясах і палях, наганяючы жудасць і страх у Мішкава сэрца. Як бы там ні было, Мішка наважыўся пакінуць свой назіральны пункт і спусціцца ўніз, на зямлю, да сваіх. Але калі злез ён бадай на апошні сук, то заўважыў, што са сваіх не відаць нікога, усе даўно пабеглі кудысьці ўбок, у лагчыну, адкуль чуваць былі частыя стрэлы. Пад хвойй выстраілася больш чым сотня коннікаў, і перад імі сядзеў на кані зусім незнаёмы чалавек і нешта таропка, спяшаючыся, гаварыў да іх і злосна пакрыкваў, паказваючы рукой на лагчыну. І толькі гэта чалавек пад дрэвам шабелькай махнуў, нейкую каманду пракрычаў, як Мішка, доўга не разважаючы і не думаючы аб парашутах, як дуж гоцнуўся з дрэва і так ёмка патрапіў, што адразу апынуўся на кані ззаду ў конніка. І толькі сеў — ды лапамі за штаны, і пачаў так шкуматаць іх, што аж пыл паляцеў. І што тут нарабілася, Мішка і сам не ўяўляў добра потым. Адно памятаў, як зароў ён, скокнуўшы з хвоі, на ўсё сваё мядзведжае горла. Коннікі ўжо шалёна панесліся хто куды, скідаючыся ад страху на зямлю, валочачыся па зямлі паміж

дрэў. Усе коні: і тыя, што былі пад дрэвам, і тыя, што ля кулямётаў і ля гарматы, — адразу нібы ашалелі ад яго голасу, храплі, пырскаліся пенай і шалёна імчалі, не разбіраючы ні лесу, ні дарог, ні блытаных лесавых сцежак. А з лагчыны, куды прымушаны быў адступіць Мішкаў трэці батальён перад нечаканым нападам польскіх уланаў¹, ужо чулася моцнае «ўра», і ашчаціненыя штыкамі чырвонаармейцы вярталіся назад, падбіраючы за сабою польскія кулямёты і гарматы, ловячы перапалоханых польскіх коней, беручы ў палон коннікаў. Мішка ўсё яшчэ сядзеў на кані, з якога даўно зваліўся коннік з ненавіснай для Мішкі сіняй адзежынай. Конь шалёна насіўся па лесе, і каб не скінуцца з яго, Мішка ўхапіўся за грыву і пярэднімі лапамі моцна ашчарэпіў конскую шыю. Урэшце абяссілены конь на хвіліну спыніўся, і спрытны Мішка хутка саскочыў на зямлю, не маючы асаблівага жадання шалёна гарцаваць па лесе.

Да Мішкі падбеглі чырвонаармейцы.

— Ну і малайчына Мішка! Ты ж проста герой, Міхайла Іванавіч! Ну і Таптыгін! Гэтакіх спраў нарабіў!

Мішка быў задаволены. Як-ніяк яго ўпершыню назвалі сапраўдным лесавым імем, паважаным Міхайлам Іванавічам Таптыгіным, як звалі яго прадзедаў і дзядоў. І толькі крышку саромеўся Мішка і ўсё ніяк не мог раскумекаць як след, чаму гэта нарабіліся такія незразумелыя для яго справы і цэлы атрад коннікаў быў разбіты ўшчэнт.

Такім быў апошні геройскі ўчынак нашага Мішкі. Апошні таму, што хутка скончылася вайна.

¹ Ула́н — ваенны з часцей лёгкай кавалерыі; коннік.

Да часткі «Пра Мішкава дзяцінства і аб тым, як ён маліну любіў»

1. Хто такі Мішка? Дзе і з кім ён жыў?
2. Як выходзіла мядзведзіха малага Мішку? Дакажыце, што маці-мядзведзіца, нягледзячы на строгае выхаванне, вельмі любіла Мішку.
3. Як Мішка забаўляўся ў лесе? Прыгадайце, як ён пазнаёміўся з жабай, чмялём, вожыкам і пчоламі. Чаму навучылі Мішку гэтыя жывёлы?
- 4. Аповесць Міхася Лынькова называецца «Пра смелага ваяку Мішку...». Наколькі апраўдана ўжыванне слова *смеласць* у першым раздзеле?

Да часткі «Пра Вясёлую Бараду і пра чорнага Жука»

1. Якім вы ўяўляеце Вясёлую Бараду?
2. Раскажыце, якім вам бачыцца Жук. Што можна сказаць пра яго характар?
3. Што адметнае ў паводзінах, звычках і захапленнях казла і сабакі? З дапамогай якіх выказаў пісьменніку ўдалося апісаць паводзіны гэтых герояў у час забавы?
- 4. Паразважайце, што аб'ядноўвала такіх розных герояў, як Жук і Барадаты, на чым трымалася іх сяброўства.
5. Як ставіліся байцы да сваіх незвычайных сяброў? Пракаменціруйце сцвярджэнне аўтара: *І не дзіва, што чырвонаармейцы ганарыліся імі.*

Да часткі «Як Мішка трапіў на вайсковую службу»

- 1. Прыгадайце самавольны паход Мішкі па маліны. Звярніце ўвагу на апісанне летняй раніцы ў лесе. Як вы думаеце, чаму аўтар пачаў гэты раздзел апісаннем прыроды:
 - а) каб выразна паказаць месца дзеяння;
 - б) каб даць магчымасць чытачам яскрава ўявіць карціну летняй раніцы ў лесе і стварыць адпаведны настрой;

в) каб перадаць аўтарскае ўзрушэнне і захапленне цудоўным пейзажам;

г) каб паказаць жыццярадасны характар маленькага свавольніка Мішкі, які захапляецца лясным раздоллем, радуецца жыццю?

2. Разгледзьце рэпрадукцыю карціны Станіслава Жукоўскага «Лес» (гл. форзац 1). Пейзаж напоўнены сонцам, святлом, радасцю жыцця. Ці ёсць што агульнае ў пейзажах, створаных мастаком і пісьменнікам? Звярніце ўвагу на вобразы, фарбы, дэталі, настраёнасць твораў.

3. Прыгадайце першую сустрэчу Мішкі з Барадатым і Жукам. Як трымалі сябе героі? Чаму байцы доўга не маглі памірыць і здружыць медзведзяня з казлом і сабакам?

4. Раскажыце, як трапіў Мішка на вайсковую службу. Як паставіліся да яго байцы?

5. Вывучыце на памяць урывак ад пачатку раздзела «Як Мішка трапіў на вайсковую службу» і да слоў «І пах ад іх ішоў далёка-далёка, праз лес, праз балота, да самае лесавое дарогі».

Да часткі «Дзіўны хворы, цукар і казлоў тытунь»

1. Чаму Мішка не слухаўся маці-мядзведзіцы, а даволі хутка прывык да новых абавязкаў сярод салдат, *спраўляўся досыць шчыра, заўзята, і таму любілі яго і паважалі з кожным днём усё больш і больш?*

2. Успомніце, як праходзіла Мішкава служба ў войску.

3. Якая незвычайная хвароба раптам напаткала Мішку? Як пры гэтым адчуваў сябе герой?

4. Што даведаліся пра Мішкаву «хваробу» чырвонаармейцы і доктар?

5. Раскажыце пра сакрэт Мішкі і Вясёлай Барады. Чаму Барадаты *пачаў адчуваць да Мішкі вялікую павагу і прыязнасць?*

6. Чаму байцы трэцяга батальёна, якія з-за Мішкі панеслі матэрыяльныя страты, не адпусцілі медзведзя на волю, а толькі перасялілі яго на другі воз?

Да часткі «Як Мішку скралі і што з таго выйшла»

1. Пры якіх абставінах знік Мішка? Як гэта ўспрынялі чырвонаармейцы?
2. Падрабязна раскажыце пра «святочную» сустрэчу Мішкі са сваімі сябрамі Жукам і Барадатым.
3. Чым спакусілі байцы суседняга батальёна Мішку і як ён аддзячыў ім за гэта?
- 4. Раскажыце пра Мішкава вяртанне ў родны батальён. Як сустрэлі яго байцы-чырвонаармейцы?
5. Чаму скрадзены Мішка, пражыўшы больш за тыдзень у другім палку, не прыжыўся там і пры зручным выпадку адразу ж уцёк?

Да часткі «Мішка — герой»

1. За што любілі мядзведзя байцы?
2. Раскажыце пра апошні геройскі ўчынак Мішкі. Як яму ўдалося дапамагчы чырвонаармейцам разбіць атрад варожых коннікаў?
3. Чым заслужыў Мішка ўхвалу ад чырвонаармейцаў? Якім пачэсным імем назвалі яны свайго любімца?

ПЫТАННІ І ЗАДАННІ ДА РАЗДЗЕЛА

1. Абгрунтуйце сцвярджанне аўтара, што Мішка быў *надзвычай вясёлай асобай. Любіў сябе ўсцешыць і другіх пасмяшыць.*
2. Успомніце прыгоды герояў — сяброў Мішкі, Жука і Барадатага. Якія эпізоды з іх сумеснага жыцця вам

найбольш запомніліся? Якія здарэнні выклікалі ў вас смех?

3. Што ў творы падалося вам неверагодным, казачным?

4. Падрыхтуйце вусную замалёўку пра аднаго з герояў твора (Мішку, Жука ці Барадатага). Прыгадайце найбольш цікавыя здарэнні з яго ўдзелам. Апішыце яго выгляд, звычкі, заняткі, выкажыце свае адносіны да абранага персанажа. Успомніце эпізоды, у якіх выразна праявіўся характар героя.

5. Прывядзіце выразныя доказы, што аўтар ставіцца да сваіх герояў надзвычай добразычліва, з сімпатыяй і лёгкай гумарам.

6. Які эпізод твора вы абавязкова выбралі б для ўласнай экранізацыі? Чаму?

7. Калі б вам прапанавалі працягнуць аповед пра герояў твора, якія далейшыя жыццёвыя дарогі абралі б вы для баявых сяброў? Паразважайце, што магло б здарыцца пасля вайны з Мішкам, Жукам, Барада-тым. Прыдумайце для іх новыя прыгоды.

8. Выканайце тэставае заданне да тэмы «Міхась Лынькоў. “Пра смелага ваяку Мішку і яго слаўных таварышаў”».